

SRI LANKA MONITORING MISSION (SLMM)

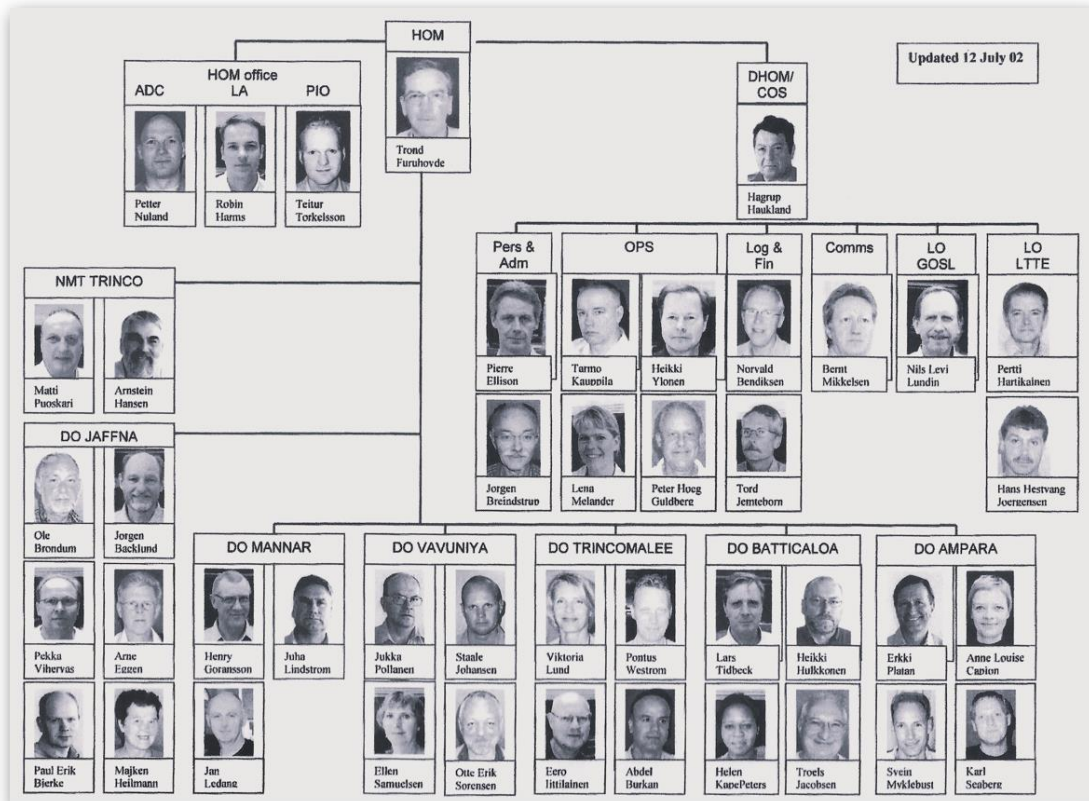
FORFATTER: PEER HØEGH-GULDBERG, OBERSTLØJTNANT UDEN FOR AKTIV TJENESTE

Den 5. juni 2002 blev jeg kontaktet af sagsbehandleren i Udenrigsministeriet med et tilbud om 6 måneders tjeneste fra 20 juni i Sri Lanka Monitoring Mission i Sri Lanka for at opbygge og dagligt betjene operationsrummet i hovedkvarteret i Colombo. Jeg var 65 år og pensionist. Sri Lanka er en tropeø. Efter at være godkendt lægeligt, fået lønnen oplyst og drøftet fraværet omhyggeligt med min kone var mit svar næste dag ja.

<p>SLMM ORGANISATION AND LOCATIONS</p> <p>Legend: DO = District Office (#) = Number of personnel</p>	<p>Nations contributing personnel to SLMM</p>	<p>SLMM KEY PERSONNEL</p> <p>Head of Mission: MajGen Trond Furuhojve (NOR) Deputy Head of Mission: Hagnup Haukland (NOR) Chief Operations: Tarmo Kauppila (FIN) Chief Log & Fin: Norvald Bendiksen (NOR) Chief Personnel: Pierre Elison (SWE) Chief Communications: Bernt Mikkelsen (NOR) Head of DO 1: Ole Brondum (DEN) Head of DO 2: Henry Goransson (SWE) Head of DO 3: Jukka Pollanen (FIN) Head of DO 4: Victoria Lund (NOR) Head of DO 5: Lars Tidbeck (SWE) Head of DO 6: Erkki Platan (FIN) Head of NMT/Trincomalee: Matti Puoskari (FIN) NMT = Naval Monitoring Team</p>	<p>IDENTIFICATION/RECOGNITION</p> <p>SLMM HQ – COLOMBO POSTAL ADDRESS SLMM HQ, PO Box 1930, Colombo VISITORS' ADDRESS 389 Galle Road, Colombo 3 TEL: 01 - 573 630 FAX: 01 - 573 721 E-MAIL: slmm-hq@mfa.no</p>																								
<p>LOCAL MONITORING COMMITTEES (LMC)</p> <p>Each District has established a Local Monitoring Committee. The committee consists of five members, two appointed by GOSL, two by the LTTE and one SLMM monitor, the chairman. The committees deal with issues related to the implementation of the Cease Fire Agreement (CFA), and their main tasks are to inquire into incidents and alleged violations of the CFA, seeking to resolve any dispute at the lowest possible level. It is also important to be aware of that any complaint will be recorded and processed by the LMC. The complaints are treated discreetly and confidentially.</p>		<p>SLMM PRESS & INFORMATION OFFICER Teitur Torkelsson Telephone: 01-573 839 Mobile: 077-712 080 E-mail: teitur.torkelsson@mfa.no</p>	<p>IMPORTANT TELEPHONE NUMBERS AND E-MAIL ADDRESSES</p> <table border="0"> <tr> <td>District Office JAFFNA 195 Temple Road</td> <td>Tel 021 2011</td> <td>E-mail: slmm-t1@mfa.no</td> <td>Fax: 00 873 600 059 726</td> </tr> <tr> <td>District Office MANNAR: 50 St Annes' Street</td> <td>Tel 023 331 08</td> <td>E-mail: slmm-t2@mfa.no</td> <td>Fax: 023 331 07</td> </tr> <tr> <td>District Office VAVUNIYA 70 Vairavakovil Road</td> <td>Tel 024 240 10</td> <td>E-mail: slmm-t3@mfa.no</td> <td>Fax: 024 240 11</td> </tr> <tr> <td>District Office TRINCOMALEE: Inner Harbor Road, Custom's House</td> <td>Tel 026 275 60</td> <td>E-mail: slmm-t4@mfa.no</td> <td>Fax: 026 275 61</td> </tr> <tr> <td>District Office BATTICALOA 87 Lake Road No 1</td> <td>Tel 065 231 31</td> <td>E-mail: slmm-t5@mfa.no</td> <td>Fax: 065 232 31</td> </tr> <tr> <td>District Office AMPARA: C/375 Irakkamam</td> <td>Tel 063 221 55</td> <td>E-mail: slmm-t6@mfa.no</td> <td>Fax: 063 247 43</td> </tr> </table>	District Office JAFFNA 195 Temple Road	Tel 021 2011	E-mail: slmm-t1@mfa.no	Fax: 00 873 600 059 726	District Office MANNAR: 50 St Annes' Street	Tel 023 331 08	E-mail: slmm-t2@mfa.no	Fax: 023 331 07	District Office VAVUNIYA 70 Vairavakovil Road	Tel 024 240 10	E-mail: slmm-t3@mfa.no	Fax: 024 240 11	District Office TRINCOMALEE: Inner Harbor Road, Custom's House	Tel 026 275 60	E-mail: slmm-t4@mfa.no	Fax: 026 275 61	District Office BATTICALOA 87 Lake Road No 1	Tel 065 231 31	E-mail: slmm-t5@mfa.no	Fax: 065 232 31	District Office AMPARA: C/375 Irakkamam	Tel 063 221 55	E-mail: slmm-t6@mfa.no	Fax: 063 247 43
District Office JAFFNA 195 Temple Road	Tel 021 2011	E-mail: slmm-t1@mfa.no	Fax: 00 873 600 059 726																								
District Office MANNAR: 50 St Annes' Street	Tel 023 331 08	E-mail: slmm-t2@mfa.no	Fax: 023 331 07																								
District Office VAVUNIYA 70 Vairavakovil Road	Tel 024 240 10	E-mail: slmm-t3@mfa.no	Fax: 024 240 11																								
District Office TRINCOMALEE: Inner Harbor Road, Custom's House	Tel 026 275 60	E-mail: slmm-t4@mfa.no	Fax: 026 275 61																								
District Office BATTICALOA 87 Lake Road No 1	Tel 065 231 31	E-mail: slmm-t5@mfa.no	Fax: 065 232 31																								
District Office AMPARA: C/375 Irakkamam	Tel 063 221 55	E-mail: slmm-t6@mfa.no	Fax: 063 247 43																								

Efter parlamentsvalget i november 2001, der førte til en politisk afklaring af, at et absolut flertal - ligesom De Tamilske Tigre (Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) - virkelig ønskede fred, gik den norske regering på ny ind i forsøget på at skabe betingelserne for en våbenhvile imellem regeringen og Tigrene. Bestemt ikke nogen let opgave efter tyve års til tider blodig borgerkrig, der havde kostet fireogtres tusinde civile og soldater livet. Bestræbelserne lykkedes. Den 22. februar i 2002 havde begge parter underskrevet våbenhvileaftalen. Som en vigtig del af aftalen blev det bestemt, at en udelukkende nordisk bemandet observatørmission - Sri Lanka Monitoring Mission (SLMM) - straks skulle kontrollere, at aftalen blev overholdt af parterne. Samtidig var opgaven at forsøge at få parterne til at gennemføre de i aftalen beskrevne tiltag, der var en forudsætning for at parterne kunne sætte sig til forhandlingsbordet for at forhandle en egentlig fred. Alle fem nordiske lande var bidragsydere til denne mission. Head of Mission (HoM) var en pensioneret, norsk generalmajor Trond Furuhojve. Alle nordiske medlemmer blev betragtet som civile, og vi anvendte derfor ingen grader, titler eller uniformer. Særlige kendetegn var et emblem og et armbind. Missionen havde sit hovedkvarter i Colombo.

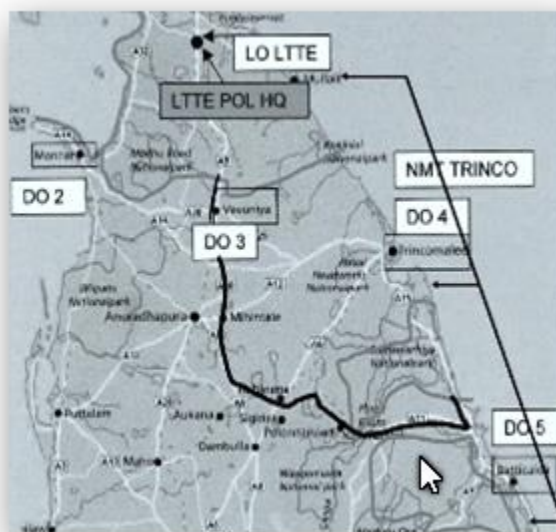
Efter ankomst den 21 juni blev jeg indkvarteret i et hus sammen med den anden dansker i hovedkvarteret. De øvrige var tre finner. Vi havde de bedst tænkelige forhold. Betalte for mad og drikke og have en husalf, som vi aflønnede, der kom dagligt og gjorde rent og vaskede vores tøj.

Hovedkvarteret var placeret i et lejet tidligere hotel. De tre etager blev udnyttet med støttefunktioner og reception i stuen, operationssektionen på 1 sal og ledelsen på 2 sal.

Kun ledelse og o-sektionens medlemmer havde adgang til operationsrummet, der var enmandsbetjent og altid aflåst. Al tele-forbindelse til og fra hovedkvarteret gik igennem o-rummet. Jeg kedede mig ikke og fik endog frokosten fra den overfor liggende Mc Donald bragt af andre. Jeg var "normalt" på rummet fra 7.30 – til 18.00. Der var ofte senere afgang på grund af hændelser. En række stabsmedlemmer foruden mig deltog i en nattevagtordning fra 17.30 til 8.00 næste morgen.

Som det fremgår af Fact Sheet var der etableret 6 distriktskontorer langs våbentilstandslinien og et Naval Monitoring Center Trincomalii. Ordet "kontor" blev brugt for, at alle kunne henvende sig for at klage. Lederen af kontoret var formand for Local Monitoring Committees(LMC) og havde ansvaret for, at der blev afholdt et møde hver fjortende dag, hvor de to parter, tigrene og de lokale embedsmænd fra statsadministrationen var repræsenteret med to medlemmer for at bidrage til problemløsninger forårsaget af klager. Formanden indberettede referat af møderne til o-rummet.

De tamilske Tigre (LTTE)

Ingen midler skyedes i LTTE's ufravigelige beslutning om at ville nå det politiske mål om Tamilsk Eelam, en adskilt Tamilsk stat, omfattende den nordlige og østlige provins af Sri Lanka. LTTE havde ingen betænkeligheder ved at bruge egne skibe til narkotikatransporter for narkobaronerne i Pakistan og Afghanistan eller våbentransporter for Moro Islamic Liberation Front of the Southern Philippines eller Harkat-ul-Mujahideen i Pakistan med den hensigt at skabe de nødvendige økonomiske midler og våben med tilhørende ammunition. Organisationen tøvede ikke med at acceptere en våbenleverance fra Inter Services Intelligence (ISI) i Pakistan i 1993. Som oprørsorganisation havde den en hierarkisk og militær struktur og kampstyrke, der var organiseret efter samme mønster, som var kendt i andre "folkets befrielsesstyrker". De forsøgte at sikre og bibeholde kontrol over områder, i hvilke de fastholdt at kæmpe

for lokalbefolkningen og for at etablere en struktur, der muliggjorde en statsadministration i de kontrollerede områder.

Organisationer, som udelukkende baserede sig på trusler og terror for at opnå deres mål, havde generelt ikke nogen af disse karakteristika. De undgår en rigid hierarkisk struktur, områdekontrol og at skabe forudsætningerne for en formel stat eller administration. De har ikke inkorporeret en konventionel kamps taktik i deres operationsmetoder.

Som terroristorganisation brugte LTTE en celleopbygning for at undgå en infiltration i organisationen af den modspillende Sri Lankas regering eller Sri Lankas rivaliserende Tamilske grupperinger og tøvede ikke med at bruge skånselsløse former for terrorisme for at true ikke kun regeringen og de rivaliserende grupper, men også lokalbefolkningen i de regeringskontrollerede områder.

Som en oprørsorganisation søgte de at overgå Vietnams Viet Cong og Al Fatah i PLO. Siden 1983 har de haft en lang række tætte samarbejdsrelationer med forskellige palæstinensiske terroristorganisationer som Hamas og Hizbollah. De snævre relationer med George Habash, lederen af The Popular Front for the Liberation of Palestine (PFLP) havde været særlig intens i form af modtaget trænings- og våbenbistand. De mellemøstlige og andre vestasiatiske terroristorganisationers indflydelse på LTTE's operationsmetoder kunne erkendes ud fra følgende karakteristika:

- LTTE's brug af selvmordsterror.
- Samarbejdet med Sri Lanka Tamilflygtninge i forskellige lande igennem et spind af ikke-regeringsorganisationer, som ikke er offentligt kendt for at være relateret til LTTE, men som samarbejdede hemmeligt under LTTE's ledelse, anvisninger og kontrol og
- Forretningsmæssige interesser baseret på anvendelse af deres skibskapacitet som officielt anvendtes til kommercielle formål, men som i virkeligheden dækkede over transporter af narkotika og våben og andre lyssky aktiviteter.

Denne flådes transporter udgjorde en vigtig indtægtskilde for på denne fordækte måde at få genfyldt LTTE's lagre af kommunikationsmateriel, våben og ammunition ved at anvende det opbyggede netværk af kontakter i den lyssky indkøbsverden blandt LTTE's vestasiatiske venner i Myanmar, Thailand, Cambodja, Singapore og Malaysia.

De Tamilske Befriende Tigre af Eelam (LTTE) var en af de få grupper i verden sammen med Hizbollah, Hamas og Kurdistans Arbejder Parti (PKK) som havde en elite selvmordsenhed. I en sammenligning med andre terroristorganisationer var denne selvmordsenhed speciel. Lige siden det første selvmordsangreb blev udført af Hizbollah i 1983 i Beirut, i hvilket mere end et hundrede halvtreds amerikanske og franske fredsbevarende soldater blev dræbt, blev der udført over to hundrede halvtreds lignende angreb af forskellige enheder over hele verden. Af dette antal angreb har de Sorte Tigre alene udført et hundrede halvtreds flere end udført af alle andre grupper tilsammen. Det er den eneste enhed, som har udført to snigmord på tidligere statsministre, Rajiv Gandhi og Premadasa.

Kendt under navnet Karumpuligal (De Sorte Tigre) dannede de en eliteenhed i LTTE-organisationen. Hvad var det, der gjorde De Sorte Tigre unikke? Hvordan lykkedes det De Tamilske Tigre til stadighed at kunne opretholde en selvmordsenhed? Hvad fik

menige medlemmer af LTTE til lade sig optage i enheden? Hvorfor var der en sådan glorie omkring De Sorte Tigre i LTTE?

Alt personel i organisationen kunne beskrives som værende medlem af selvmordsenheden, fordi de om halsen i en lædersnor bar en cyanidkapsel, som var anbragt der af den lokale kommandos chef under en afsluttende parade efter endt uddannelse. Ingen tøvede med at anvende kapslen, hvis de blev taget til fange eller var udsat for at komme i en for enheden uheldig situation. Det berettigede dem ingenlunde til at blive medlem af De Sorte Tigre, som var at betragte som noget meget mere krævende. Kravet til medlemskab var beredvilligt at ofre livet for, at angrebet kunne blive en succes. Det gav dem livsvarigt status i LTTE og fik andre "soldater" til at søge mod samme status.

LTTE's glorificering af De Sorte Tigre gav medlemmerne prestige. Hvert år fejredes den 5. juli som "De Sorte Tigres Dag", idet det var den 5. juli i 1987, at LTTE udførte det første selvmordsangreb, da dets "kaptajn" Millar kørte en lastvogn fyldt med sprængstoffer ind i en af hærens militærlejre, hvorved 39 soldater mistede livet og et stort antal blev såret. Hvert år på denne dag tændes en lampe på hvert gravsted for hver en Sort Tiger, som har givet livet for enheden. Flagene er sat og forældrene til de faldne Sorte Tigre bliver æret ved en parade. Radioen udsender beskrivelser af den enkelte faldnes død. Dengang Jaffna var under De Tamilske Tigres kontrol, blev Maveerar Thuyilum Illam (De braves hvilested) rengjort og belyst. Dagen blev

højtideligholdt på en sådan emotionel måde, at det skulle tilskynde andre "soldater" til at lade sig indrullere i selvmordsenheden. Da hæren senere overtog kontrollen med Jaffna by blev denne kirkegård jævnet med jorden som en af de første handlinger.

De Sorte Tigre anførte de fleste af de Tamilske Tigres militære operationer, specielt når det gjaldt hærens lejre og øvrige forlægninger. Sorte Tigre lænket til sprængstoffer kørte direkte ind i lejrene som en uventet overraskelse, hvorved skabtes maksimale tab og stor forvirring. Før hærenheden kom sig over det første chok, angreb den regulære LTTE-enhed, idet den udnyttede De Sorte Tigres opofrelse. Det, at De Sorte Tigre udførte det indledende angreb i stort set alle de militære operationer, skabte en glorificering hos øvrige "soldater", der deltog i angrebet.

De mange succesfulde aktioner som De Sorte Tigre udførte, gjorde enheden meget populær. Et af de få selvmordsangreb, som ikke lykkedes, var mod præsident Chandrika Kumaratunga. Deres evne til at gennemtrænge selv de mest sikre installationer - ikke kun i Colombo og den måde, de udførte deres angreb på, har gjort De Sorte Tigre uovervindelige i Sri Lanka.

De Sorte Tigre havde endnu en fordel. De kunne møde lederen Prabhakaran. LTTE betragter Prabhakaran som en halvgud. Da han sjældent viste sig offentligt, var det at møde ham personligt en livsdrøm for de mange "soldater" i De Tamilske Tigre. Da han omhyggeligt plejer sit image, indførte han en indbydelse til "Det sidste måltid" for de Sorte Tigre, der skulle udføre angrebet. Han deltog selv i måltidet. Dette måltid med deres leder opfattedes som en livsvarig ære for De Sorte Tigre og deres familier.

Tilstedeværelsen af kvindelige Sorte Tigre var et særligt fænomen. Kun PKK havde foruden LTTE kvindelige selvmords "soldater" i deres selvmordsenheder.

Tilstedeværelsen af kvinder i enheden var udtryk for kønnenes ligeberettigelse, som LTTE havde moralfastsat.

LTTE havde ingen ideologi som kunne gøre indtryk eller motivere organisationens "soldater". Der var andre Tamil grupperinger, som havde en Marxistisk ideologi. Selv LTTE havde indledningsvis en socialistisk struktur, som det er beskrevet i Anton Balasinghams bog Socialist Tamil Eelam, men på et senere tidspunkt opgav Prabhakaran denne idealistiske orientering. De Sorte Tigre motiveredes i hovedsagen gennem deres aktioner og opofrelse.

De Sorte Tigre medvirker til lederens (skaberens) forherligelse og skaber en åbenbar glorificering, en kontinuerlig tilgang til selvmordsenheden, fordi de danner ryggraden i De Tamilske Tigre.

Mødet i Kilinochchi

"Vel hjemme igen denne søndag eftermiddag iler jeg med at berette om en af de ejendommeligste dage, jeg har haft overhovedet. Blev afløst på min vagt klokken syv, så jeg kunne komme hjem for at få et bad og noget rent tøj på. Var tilbage i hovedkvarteret 07.40 for i Head of Missions (HoM) fornemme firhjulstrækker at køre til Hotel Oberoi. Mødte HoM og Petter, adjudanten. Af sted gik det til sportspladsen tilhørende et regiment i byen. Sikringsstyrke var lagt ud. Piloten og anden piloten modtog os. På slaget 08.10 lettede helikopteren, amerikansk bygget Bell 2 af ældre årgang. Det var rart at få set Colombo - og så endog fra oven. Med et hundrede og tyve

knob = to hundrede og femoghalvfjerds kilometer i timen gik det mod nord med planlagt flyvetid tres minutter til Vavuniya for at nå en flyvestation, hvor genoptankning skulle finde sted, før det sidste stykke op til Kilinochchi, hjemstedet for LTTE politiske hovedkvarter. Turen derop fandt sted i strålende solskin i en højde, specielt på den sidste del af turen, der muliggjorde at detaljerne på jorden stod skarpt. På første del af turen overfløj vi en stor palmelund, sådan virkede det, med millioner af kokospalmer, hvor husenes røde tegltage og vejspor kom til syne igennem bladhanget. De store palmelunde, som det i virkeligheden er, blev afløst fra tid til anden af flodsenge, der dukkede op som lysninger.

I disse flade, fugtige områder fandtes et hav af små firkanter placeret i et meget kompliceret vandingsanlæg med endnu flere grøfter af forskellig størrelse. Her dyrker man ris, så det kan forslå. Disse felters vandoverflade badede sig i solen, så der fremkom en glasmosaik dernede. Halvvejs op ad flyveruten skiftede palmerne til tornede buske og rismarkerne til noget, der kunne ligne golde buskarealer, indtil vi igen nåede en flodseng eller en kunstigt skabt såkaldt "tank" til opsamling af regnvandet, som man på de kanter venter fra nu af og til jul. Der, hvor vand var til rådighed, dyrkedes grønsager og majs. Men for dem dernede var der givet langt til købmanden. Små gårde var i sandhed spredt ud over terrænet. Pludselig dukkede flyvestationen op. Vi landede og fik vores brændstof. Så gik det, det sidste stykke op imod vort bestemmelsessted. Femogtredive minutter over hovedsagelig LTTE kontrolleret område.

Vi så forreste forsvarslinjer for de to parter, grænsestationerne på begge sider på den i maj åbnede eneste vej op igennem området til Jaffna helt oppe på nordspidsen af øen. Vejen er lukket af regeringen hver nat og søn- og helligdage. Derfor så vi ingen trafik. Så snart vi var ovre grænsen, erkendte jeg forskellen. Det mindede mig fuldstændig om Nordcypern sat i relation til Sydcypern. Her var forskellen dog meget mere udtalt. Dels er store områder langs denne hovedlivsnerve sønderskudt som et uhyggeligt minde om, at en del af de tusinder af mennesker, civile og navnlig soldater mistede livet hernede i dette område under os og for langt de flestes vedkommende i selve Elefantpasset, som nu kunne anes der oppe mod nord. Vi nåede vort bestemmelsessted præcis klokken ti, som beregnet. Stedet er fattigt, så ord dårligt kan beskrive det. Landsbyen består af sønderskudte huse samt nogle få meget nødtørftigt opførte huse. Fra den mark uden nogen form for græs, der udgjorde byens stadion og landingsplads for helikopteren, nåede vi efter et par minutters kørsel vort mål, det politiske hovedkvarters gæstehus. Det skete i den politiske ledelses fornemmeste køretøj, en Toyota Landcruiser uden nummerplader og sikkert "listet" hertil på en uforklarlig måde. Gæstehuset huser også Hans, vores forbindelsesofficerer til LTTE, der bor under særdeles spartanske forhold. Min station i Dormel i Kashmir var vild luksus i sammenligning. Vi blev budt på frugt og flaskevand senere "kaffe" og småkager. Pludselig midt i hyggen blev der givet varsel om afgang til det politiske hovedkvarter. Til vogns igen for at køre 200 meter. Her blev vi modtaget af den politiske leder, hans rådgiver og tolk, der sammen med forbindelsesofficeren udgjorde Tigrenes forhandlingsgruppe. HoM introducerede mig. Petter hjalp HoM med at lægge papirerne i rette orden foran ham og føre optegnelser til referatet. Endvidere var Hans til stede. Ingen kunne være i tvivl om, hvor værdsat han er i blandt Tigrene. Mødets indhold kan jeg af gode grunde ikke berette om. Jeg kunne konstatere, at denne politiske chef på syvogtredive år er skarp og dreven, vel hjulpet af sin rådgiver og tolk. Under mødet fik vi igen det dyrebare vand, ristede nødder og senere en kop kaffe. Hele mødet varede i en god halvanden time. Tilbage til gæstehuset til frokost, der var at sammenligne med den, vi kendte fra Nordcypern, den såkaldte 24-retters menu. Ris serveret først som bund, derefter øser de med en dessertske - heldigvis - alskens kødkombinationer, fisk og grønsager i lige så mange marinader. Anbragte alt kunstfærdigt på den store tallerken. Man spørges ikke, modtager med et smil, der gengældes. Det skal spises. Et varmt måltid i mere end en forstand. Det dårligste, man kan gøre, er at bede om mere vand. Det forstærker pinen i den hårdt prøvede mund. Så tages tallerken ud og erstattes af et stykke sød kage med creme. Endelig afsluttes måltidet med en tallerken frugt til hver. Et æble, banan, papaja og mango. Efter dette måltid tog HoM endnu en snak med forbindelsesofficeren, der rangerer højt i herakiet. Jeg fik tid til at beundre Hans' lille "verden". Klokken et var vi på plads i helikopteren, lettede og begav os mod sydvest mod Colombo, dog måtte vi tanke på en anden flyvestation på vejen hjem. Solen var afløst af skyer, nogle med megen torden og regn i, så det blev en underholdende hjemtur med ikke så lidt turbulens. Det var beskrivelsen af dagens forløb, som jeg ikke ville have undværet. En stor oplevelse rigere, der samtidig har gjort mig meget klogere om en anden facet af missionens virke".

Danskermødet

"Vi er her syv ud af otte mulige danskere, der som en velfærdsforanstaltning kan mødes til et weekendophold på et hotel midt på øen den 4.-5. oktober. Ole manglede, da han ikke kunne klare stillede opgaver med bare to mand på distriktskontoret. Det er skønt, at være samlet igen. Det er ikke sket siden de tre første indslusningsdage i missionen 21. - 23. juni. Vi kom hertil stort set samtidig ved to tiden. Genforeningen var glædelig og festlig. Vi er helt sikre på, at det også bliver den eneste mulighed, inden tre måske fire vender næsen mod nord den 19. december. Det var lige, hvad vi alle trængte til. Væk fra den daglige dont. Specielt har Anne Louise valgt os at "læsse af" på omkring de helt uhyggelige dage, hun har haft i Ampara distriktet onsdag og torsdag. Hun skulle finde og registrere de døde efter det tamilske overfald på en paramilitær lejr. Det gjaldt de otte lig såvel i lejren som på sygehuset efter obduktionerne og derefter udvirke, at de blev udleveret til familiemedlemmer i et samarbejde med Røde Kors. Da der var tale om børn og unge i fem tilfælde, ilde tilredte, har det været en barsk oplevelse. Det var gået hårdt til.

I går fra sen formiddag var problemområdet flyttet til Trincomalee. I operationsrummet blev situationsrapporten opdateret løbende og den bliver pr. e-mail sendt til HoM, der er i Ampara, hvortil han fløj i går morges for senere samme dag at fortsætte mod nord til Batticalloa, idet han hvert sted ledede forhandlinger mellem politiske LTTE-ledere og lokale chefer fra forsvaret og politiet. I dag er han så fortsat i Trincomalee i samme ærinde. Det er hårdt og krævende at være chef for denne mission.

Sidste uges voldelige episoder på østkysten viser tydeligt, hvor skrøbelig og følsom situationen er i denne periode, hvor fred forsøges forhandlet. Uskyldige har igen mistet livet eller blevet alvorlig sårede. Spændte situationer og psykotisk frygt opstår.

Ansvarsløse og destruktive elementer i de små samfund synes at have til hensigt at bryde den skabte tillid, som nu igennem et halvt år så omhyggeligt er opbygget og ført til de indledende fredsforhandlinger. Disse elementer ønsker ikke en fredelig løsning på konflikten og er derfor villige til at ofre uskyldige menneskers liv for at nå deres mål. Midlet for de to parter til at dæmme op for disse handlinger er at lære dem at tale sammen, især på de lavest mulige niveauer og dermed samarbejde om effektivt at finde metoder til at handle hurtigt og overbevisende i sådanne omskiftelige og ofte meget voldelige situationer.

I dette arbejde er missionen også involveret ved at observatører overværer alle møder, der gennemføres lokalt og dermed synligt viser lokalbefolkningen, at missionen er en vigtig del af forsøget på at skabe grundlaget for at kunne opnå resultater på de kommende delforhandlinger ved månedens udgang".

Deltagelse i bryllup

"Så til bryllupsfest. Det var igen en af de særprægede oplevelser her på øen. Den fine invitation skrevet på engelsk og udstedt til Mr. Master kunne indikere alt muligt. På den anden side, så var det vores tjenestepiges søster, der dagen før var blevet gift i Kandy og nu skulle fejres. Jeg tog en taxa til adressen. Nåede frem til et samlingslokale i et meget fattigt kvarter. Blev højtideligt modtaget af brudens mor ved det i døren opstillede husalter. Det var en singhalesisk, buddhistisk bryllupsfest, der skulle afholdes. Derfor

skulle jeg have stænket vand over mig og spise et stykke kage på størrelse med en oblat samt have et mærke i panden, som et synligt bevis på, at jeg var mere end velkommen. Da jeg nåede ind i det ret store lokale, der henlå dunkelt i det svage dagslys, der trængte ind fra nogle lufthuller tæt på loftet. Til højre for døren var der langs endevæggen opbygget et kvadratisk podie, hvorpå stod en sofa langs væggen draperet med et smukt gyldent stykke stof. På væggen bagved og langs podiets sider var ophængt en guirlande af blinkende grønne elektriske pærer. Bagvæggens øvrige udsmykning var palmeblade påhæftet væggen. Fra et musikanlæg, lejet til lejligheden, lød højlydt lokal inspireret sang og musik, ikke iørefaldende for en dansker. Fra tid til anden bragtes planter ind til udsmykning af podiet.

Langs den fjerneste væg modsat døren var opstillet et langt bord til mad og drikkevarer. I hjørnet førte en dør ud til køkkenet, som jeg straks blev opfordret til at se. Jeg afslog høfligt. Til venstre for døren var der i resten af rummet opstillet ca. halvfjerds stole, opstillet i rækker. Da jeg var kommet ind i rummet kom Karna, vores husalf, mig i møde med sin fireårige datter ved hånden. Det viste sig hurtigt, at hun var den eneste, der på det tidspunkt kunne et par ord på engelsk bortset fra nogle femtenårige skolepiger, hvoraf en var kusine til bruden, Karna og en tredje søster. Karna havde dertil to ældre brødre, der stod for køkkenet, medens en onkel og hans familie stod for serveringen i lokalet. Jeg tog et overblik over situationen og fik spurgt, om jeg måtte fotografere. Det var mere end velkomment, at jeg ville gøre det. Det gav mig mulighed for at bevæge mig lidt rundt. Der var vel forsamlet tredive i lokalet, da jeg ankom. Kvinder fra to generationer, unge af begge køn og et antal børn. Alle kvinderne og pigerne var i stiveste puds. Spraglede sarier og med de smykker, de besad i form af ørestikkere og halskæder med vedhæng, nogle af dem i betragtelig størrelse, samt ringe på fingrene. Næsten alle var barfodede. Havde de haft de simple plasticsandaler på ved ankomsten, var de efterladt udenfor. Mænd var der som sagt ingen af på dette tidspunkt. Heldigvis havde jeg medbragt den lille billedsamling af familiens medlemmer under besøg i Pederstrup. Det åbnede for samspelet mellem en del af gæsterne og mig med Karna som tolk. Før jeg så mig om, havde jeg seks småbørn omkring mig, der kiggede betuttet på mit barnebarn, Anna, højt til hest på marken derhjemme. Festen indledtes som det var anført i indbydelsen klokken tolv og var berammet til at vare indtil klokken ni aften. Man tog sig derfor god tid. Jeg blev budt et glas lemonade i et glas med sukkerkant. Jeg glemte ganske, hvorfra vandet var kommet. Først en time senere begyndte der at ske noget. En ældre gangbesværet mand iført en farvestrålende sarong kom ind ad døren. Klamrende sig til sin stok kom han over til mig. Det var brudens far. Karna hjalp mig igen med at få hilst og få takket for indbydelsen. Adskillige skåle og fade med alskens retter blev nu båret ind og anbragt på det lange bord. De mange fluer i lokalet fandt det velkomment. Da man kun havde fire kogeplader, blev man ved med at bære mad ind. Klokken halv to blev et hav af "kinesere" afskudt uden for døren. I krudtrøgen tonede nu brudeparret frem i døren. Blev modtaget med samme ritual, som vi andre var blevet det. Derefter frem og op på podiet. Anbragte sig i sofaen. Familiens bryllupsgave, et stort stuetæppe, blev nu bragt ind af tre ynglinge. Kort diskussion, derefter måtte brudeparret ned igen. Flere ynglinge kom til. Tæppet skulle anbringes på podiet, hvorefter drapering og udsmykning kunne gendannes. Brudeparret tilbage til sofaen, i hvilken de

forventedes at skulle opholde sig til klokken ni i aften. De var der i hvert fald i den resterende halvanden time, jeg deltog.

Efter yderligere en stund kom alle ægtemændene til de forsamlede kvinder. I en lang række skulle de igennem velkomstceremonien og derefter op til brudeparret for at overrække gaver. Den sidste i rækken var mig, der i en kuvert havde anbragt et pengebeløb med en hilsen, som ingen kunne læse.

Karna prøvede derefter at overbevise mig om, at jeg skulle indlede måltidet ved at gå frem til bordet.

Jeg var tilsyneladende hædersgæsten og af det mandlige køn. Jeg kunne hurtigt se, at der ikke var nogen vej udenom. De greb min store tallerken. Flittige hænder fyldte på med et smil fra de mange skåle. Jeg så mig om efter en gaffel eller ske. Fandt en teske og begav mig hen til min stol. Et yngre kvindeligt familiemedlem forlod i stor hast lokalet. Et stort glas noget plumret vand blev mig tilbudt. Jeg lod som om, jeg ikke så det, og bad Karna om en coca cola, som heldigvis var på bordet. Det kvindelige familiemedlem kom meget forpustet tilbage med en gaffel og ske, som hun givet var sendt til en butik for at købe. Alle øvrige festdeltagere spiste ved brug af fingrene på højre hånd. Jeg kæmpede noget med det krydrede og rigelige indhold på tallerkenen med mange yngre tilskuere omkring mig, der ivrigt registrerede mine reaktioner. Der var pludselig meget lidt i en cola flaske. En hentede fluks min tallerken, da den endelig var tom, for straks at bringe en anden, dog noget mindre portion. Det var ikke let at være mig. Jeg trak måltidet så længe, jeg kunne og måtte til sidst beklage, at nu kunne jeg ikke mere. Efter et kort øjeblik kom brudens mor med en mindre skål karamelbudding til mig, der bævrede i skålen. Heldigvis fulgte der yderligere en coca cola med. Således ganske overvældet kiggede jeg på uret, der nu viste, at klokken var kvart i tre. Taxaen var bestilt til klokken tre. De mandlige unge i den urolige alder vred sig ganske rytmisk på gulvet mellem min stolerække og podiet. Brudeparret havde fået båret mad op til sig. Så begyndte næste del af festligheden. Familiefotoet. Først hans slægt med brudeparret i midten og derefter hendes familie, også repræsenteret af medlemmer i tre generationer. Omkring mig flokkedes nu tre unge skolepiger overvåget af et tilsvarende antal drenge. De ville afprøve deres skoleengelsk og var samtidig nysgerrige. Frem med billedhæftet endnu en gang og derefter udveksling af min families medlemmer kontra deres familier, og hvad de ville være, efter at de næste år havde afsluttet deres skolegang. Jeg var ikke så heldig med mit spørgsmål om, hvad deres fædre havde af job. Det viste sig, at alle tre pigers far var mellem de faldne i Elefantpasset, da kampene rasede der. Lige inden jeg gik, kom en sent ankommet ældre dame hen til mig. Hun havde arbejdet i England et stykke tid og var derfor i stand til at stille mig nogle spørgsmål om mit syn på Sri Lanka og øens fremtid. Jeg beklagede over for hende at jeg på grund af mit job ikke ønskede at besvare hendes spørgsmål, hvilket hun forstod. Taxaens ankomst fik mig til at tage afsked med brudeparret, forældrene og Karna. Moren og Karna fulgte mig ud til taxaen. Jeg har ikke haft maveproblemer og jeg er endnu en speciel oplevelse rigere”.

Ferieoplevelser

Læseren kunne have den opfattelse, når dette læses, at det er vist en stor gang ferie, at være til tjeneste i mission. Sandheden er, at jeg i den seks måneders periode kontrakten omfatter, har syvogtredive dages "leave" som kompensation for tjeneste lørdage og søndage. Ingen ferie i perioden. Når man tager de tildelte leave-dage, er man naturligvis ikke til tjeneste. Jeg valgte at tage to lange perioder, en i Danmark i august og en her på øen i november, hvor Lotte besøgte mig. Vi havde en velfortjent og meget oplevelsesrig periode på øen.

To af vore festlige oplevelser fra vores rejse rundt på øen:

"Næste morgen, op kl. 04.00 for at tage på jeepsafari. En helt fantastisk oplevelse. Kørerer viste sig at være meget dygtig og med et falkeblik og dertil vel støttet af den ranger, som vi senere fik ombord efter en lille times kørsel i mørket. Turen gik ud til en udtørret, græsbeklædt søbund, som vi ad snørklede til tider vanskelige passable junglestier nåede frem til lige i dagbrækningen. Hernede er der jo intet tussmørke. Efter et kvarters kørsel lige i junglekanten, hvorfra lød et overvældende kor af fuglestemmer, så vi dem. Der var de, ti flotte hanelefanter i alle aldre. Vi kørte ind midt i den græssende flok, og slog motoren fra. De lod sig på ingen måde forstyrre. Ud af junglen

kom en flok axishjorte og et par vildsvin. Over os sejlede et par fiskeørne. Et antal hejre passerede forbi og alskens farverige småfugle fløj til og fra. Efter en stund fortsatte vi i det tiltagende lys langs junglekanten uden dog at få andre store dyr at se. Vendte om og gjorde på ny holdt midt i den vilde elefantflokk for at iagttage deres legende og græssende adfærd. Efter en stund begyndte vi tilbageturen gennem junglen, hvor en ny verden åbnede sig for vore øjne. Påfugle på jorden og i maleriske opstillinger i træerne. Aber af forskellig art og størrelse. I et sømråde så vi badende vilde vandbøfler. Vi så siddende og flyvende fiskeørne, slangeørne og en enkel admiralsfugl samt en sjældenhed, en flyvende fiskeugle. Ibiser i flere farver, kingfisher i flere farver og størrelser. Mursejlere, måske fra Pederstrup, manglede heller ikke. Sceneriet var mageløst flot her i den tidlige morgenstund. Tilbage til hotellet, en stor oplevelse rigere til et veldækket morgenbord. Derefter solbadning ved pølen, der er anlagt i to etager midt i dette sjældne hotelkompleks, der er konstrueret i et skønt træ - og planteområde. Klokkerne tre kørte vi til landets attraktion, en firkantet klippeklokketårn, Sigiriya, på hvis top en gal kongesøn lod opføre en fæstning år 800 efter Kristi fødsel. Vi skulle ikke have noget af at klatre op til toppen. Vi nød sceneriet nedefra i den lave sols stråler, mens vi indtog en god kop te på et guesthouse. Tilbage til hotellet til omklædning og en dejlig middag.

Ud af sengen kl. seks. Efter at være rigeligt forsynet ved morgenbordet tog vi klokken kvart over syv afsked med Hunas Fall for at køre til jernbanestationen i Kandy. Bandolla fik billetter til os til den fyrstelige sum af 6,50 krone per person på 2. klasse. Ikke uventet var toget fra Colombo 35 minutter forsinket. Det skulle føre os op i højlandet fra de fire hundrede femogtres meter til femten hundrede og firs meter over havet til det sted, der bar det pudsige navn Nanu Oya. På perronen var samlet en broget skare hovedsageligt bestående af turister i grupper, men også mange lokale rejsende, som skulle på weekendbesøg oppe i højlandet. Det er helligdag mandag. Vi var mange. Da toget ankom, kom der mange ud, men efter en skubben og masen nåede vi ind midt i en vogn. Alle sæder var naturligvis optaget. Vi så på hinanden. Fire en halv time var rejsen på 2. klasse berammet til. Det var en enestående familieudflugt, vi var dumpet ned i. Hele familier var på tur. Luften var trykkende. Familiekurvene var pakket ud. Alskens herligheder skulle fortæres. De passagerer i sæderne havde jo allerede været længe undervejs. Pludselig blev lyset tændt, mens vi fortsat holdt på stationen. Det betød også at to ud af fire fans søvnigt begyndte at cirkulere den tunge luft. En fan var afmonteret og en nægtede at gå i gang. Så blev der endelig blæst i en fløjte og lokomotivets horn svarede. Meget langsomt satte toget sig i gang. Vi håbede, at vi ville få en siddeplads, da vi nåede første station på ruten. Nej, flere kom på. Vi valgte at søge ud ved dørene, som konstant, som vinduerne var åbne med flere hængende uden på toget. Det lykkedes os spilleme at finde plads her til os og vores enlige taske med forstærkning til rejsen. Det blev vores faste opholdssted i næsten seks timer. Men ved at flytte lidt på fødderne og på grund af vores størrelse i forhold til de lokale rejsende, havde vi faktisk en strålende udsigt til rutens mange overraskelser i blandt de evigt vandrende handelsfolk og rejsende i gangen og de helt enestående panoramabilleder langs ruten udenfor. Vi var interessante, men vi fandt også vores medrejsende interessante. Det

eneste vi ikke rigtig havde taget i regning var en meget lidt behagelig urindunst fra de to toiletter, som ingen af os havde den ringeste lyst til at afprøve.

Hastigheden var meget beskeden. Nok stod der skilte langs sporet med max. 15 km/hour. Lokomotivet ville det anderledes. Det gav simpelthen op, da det for alvor skulle til at bestille noget. Da vi nåede en meget lille station, dog med et vigespor, ville det ikke mere og blev frakoblet. En halv time gik, før et nyt dukkede op og blev spændt for. I ventetiden udspandt sig et herligt liv. De rejsende søgte ud i stort tal. Turisterne skulle have afløb for deres frustrationer, men fandt dog ud, at det ikke hjalp. Vi kunne kun affinde os med vores skæbne. Den let faldende regn var også med til at køle gemytterne. De mange sælgere af brød, nødder, jordbær og mango begyndte nu højlydt at faldbyde deres varer langs togvognene. Man begyndte at lære hinanden at kende, delende den fælles skæbne. Ynglinge forsøgte sig med deres skoleengelsk. En meget speciel midaldrende englænder i hippiestil delagtiggjorde omgivelserne med hidtidige erfaringer fra togrejser i Indien. Da lokomotivet var ankommet klappede folk i begejstring, men der blev ikke fløjtet til afgang. Der skulle ventes på et modkørende tog, idet banen er ensporet. Uheldigvis var der meget langt til næste station med skiftespor. Hvorfor vi pænt måtte vente. Endelig kom det, og det nye lokomotiv kunne vise, hvad det duede til.

Det var selvfølgelig en mærkbar forandring. Det var der også brug for, fordi det nu gik opad. Vi kunne fra de to døre følge de kurver, toget anvendte med pæne stigninger, nøjagtigt som hårnålesvingene og stigningerne herimellem muliggør, at vi kommer opad på vejen. Turen blev mere storslået. Stejle højdedrag, alle træ - eller buskbevoksede, idet bjergområderne overalt på øen er under trægrænsen. Der tonede pludselig et fantastisk smukt vandfald frem med sit hvidt fossende vand, faldende ud over den højtliggende klippeafsats. Hvor muligheden bød sig, var anlagt teplantager bestående af endeløse rækker af tebuske, hvis blade blev flittigt plukket af de kvindelige teplukkere og anbragt i den på ryggen værende kurv. På lidt fladere områder var anlagt i et sirligt terrassesystem de mange felter, hvor risen dyrkes. Pludselig forsvandt disse billeder og blev erstattet af togets gennemkørsel af fyrretræsskovstrækninger. Da vi nåede vores bestemmelsessted, var vi steget per jernbane mere end tusinde meter, en virkelig præstation.

Vi havde gjort rejsen stående, hvorfor glæden var stor, da vi genså Bandulla og bil. Vi steg nu yderligere otte hundrede meter på vej op, inden vi nåede dagens bestemmelsessted, en nuttet ferieby i to tusinde meters højde, hvor også vort hotel, Hill Club, findes, og som den nu forsvundne kolonitid mærkbart har sat sit præg på. Englænderne havde her deres fristed, hvorfor nostalgien i sandhed kan opleves i fulde drag.”

Speciel hændelse

”Dagen, aftenen og natten har været udmarvende. Igen viste dygtighed, tro på hinanden og et enestående sammenhold imellem ledelse og undertegnede i operationsrummet, at en mentalt forstyrret regeringssoldat, der farer igennem ingenmandsland, giver sig til at skyde på fire kvindelige Tigre, ikke fik forårsaget en dramatisk udvikling. Hurtig placering af observatører, Ole fra nord, Hans som forbindelsesofficer til T og den hårdt

prøvede norske kvindelige marineobservatør, der blev kidnappet til søs for en uge siden, blev sendt til den lokale brigades hovedkvarter fra regeringshæren. Al kommunikation foregik via HF radio, der med besvær kan anvendes med retransmission og anvendelse af dansk tale over den lange afstand mellem indsættelsesstedet og hovedkvarteret i Colombo. Jeg tilkaldte Chief of Staff og Head of Mission (HoM). Det hele begyndte kl. 13.08, da meldingen indløb. Hændelsen fandt sted kl. 12.34. Den forstyrrede menige fik såret en af de kvindelige Tigre alvorligt ved at skyde et stort antal skud vildt omkring sig med sit automatiske russisk bygget automatriffel. Tigrene skød i selvforsvar og dræbte regeringssoldaten ved at træffe ham fem gange. Hvad ville reaktionen blive? Her er vores fornemmeste opgave, at viderebringe reelle oplysninger til begge parter inden for meget kort tid samt at udøve tryk gennem HoM's forbindelse til regeringsmedlemmer og Tigrenes politiske kontor i nord for at sikre, at der ikke sker en eskalering af situationen. Det lykkedes heldigvis. Det største problem er nu at få transporteret liget fra Tigrenes område tilbage til det af hæren kontrollerede område. Også her har vi en aktie, idet vi foreslog, at det skulle være Internationalt Røde Kors, der skulle løse denne opgave. Forhandlinger aftenen og natten igennem har muliggjort, at denne del af opgaven løses således. Endelig skal der i samarbejde med legal adviser og presseofficeren udarbejdes en pressemeddelelse, der skal godkendes og udsendes på det helt rigtige tidspunkt. Klokken var halv to den nat, før jeg kunne begynde på mit normale job med at analysere de indkomne situationsrapporter fra de seks distriktskontorer og ud af dem producere min Morning Briefing, fordi jeg tilfældigvis er vagthavende. Den skal være klar til HoM senest kl. 08.30 på hans computer og videregives til en undrende forsamling kl. 09.00. Nu er klokken 11.00, og jeg har bestemt mig for at gå hjem ved middagstid af flere grunde. Først og fremmest trænger jeg til at sove”.

Gode nyheder

Godt to hundrede dages tillidsskabende indsats førte til, at fredsforhandlingerne blev indledt i Thailand midt i måneden ved den norske regerings medvirken. Mødet blev helt uventet et meget frugtbart tre dages møde, hvor begge parter viste ægte vilje til at ville fred. Næste to møders agendaer og datoer blev vedtaget, ligesom vigtigt samarbejde mellem parterne blev aftalt til at finde sted imellem møderne. Som et synligt bevis på forandringen blev der i går udvekslet krigsfanger mellem parterne.

Noget der ville have været en drøm for bare tre uger siden blev gennemført i sidste uge. Tigre personellet i busserne skulle for første gang møde familie og slægtninge i tre år. To hundrede og femogtres cadres = Tigre soldater, hvoraf to hundrede og ti var kvindelige, blev transporteret ad vej i fem busser fra øst til nord igennem regeringskontrolleret område. I kolonnen, der blev overvåget af os, indgik to pansrede mandskabsvogne fra hæren. Militærpolitisk soldater var placeret i hver af busserne. Det hele forløb, som var det en skovtur. Alle var glade og forventningsfulde. Utroligt at det kunne lade sig gøre som så meget andet på denne jord. De blev under SLMM's kontrol sejlet tilbage til udgangsstedet en uge senere uden problemer.

Det er dog sikkert, at de kommende måneder vil blive præget af stor usikkerhed omkring to væsentlige områder. Penge til at påbegynde genopbygningen i nord for blandt andet for at give mulighed for at de, der boede der, kan vende tilbage. En forudsætning er som andre steder på kloden, at minerydningen kan komme i gang, så jorden kan dyrkes. Det kræver en massiv økonomisk støtte udefra. Det andet afgørende spørgsmål er sikkerhed for den i områderne boende befolkning = sikring af minoritetsgrupper, som Tamerne og dermed Tigrene er en af. Den anden store gruppe er muslimerne.

En faktor som ikke skal undervurderes er, at der er grupper i begge lejre, der slet ikke ønsker freden. Deres virksomhed skulle gerne erkendes i tide, så denne farlige form for virksomhed umuliggøres af parterne selv. Vi har ingen aktie heri ud over den vigtige at observere og melde. Der vil i en overskuelig tid blive brug for denne mission - også efter at jeg rejser hjem til jul - blandt andet for at hjælpe parterne med at skabe en varig fred.

De to parter troede ikke på hinanden og fredsinitiativet ebbede ud. Regeringen besluttede, at den ville nedkæmpe LTTE militært.

En terrororganisations endeligt

Der skulle gå syv år. Den 2. januar 2009, meddelte Sri Lankas præsident, Mahinda Rajapaksa, at de srilankanske tropper havde erobret Kilinochchi, den by, som De Tamilske Tigre (LTTE) har brugt i over et årti som de facto administrative hovedstad. Det blev oplyst, at tabet af Kilinochchi havde forårsaget et betydeligt skår i LTTE's image. Det blev også oplyst, at efter Kilinochchis fald måtte Tigrene antages at bryde sammen snart under et ubønhørligt militært pres på flere fronter. Den 8. januar 2009 havde LTTE opgivet sine positioner på Jaffna-halvøen for at gøre en sidste modstand i junglen i Mullaitivu, deres sidste hovedbase. Hele Jaffna-halvøen blev erobret af Sri Lankas hær i januar. Den 25. januar 2009 havde regeringstropper totalt omringet Mullaitivu by, den sidste store Tigrehøjborg. Som et resultat af denne offensiv var der en stigende tro på,

at det endelige militære nederlag for LTTE var nær, selv om LTTE kan iværksætte en underjordisk guerillakrig, hvis de er besejret konventionelt.

Næstkommanderende for the Sea Tigers, Chelivan, som var en af topledere, blev dræbt i Kariyamullivaikkal den 8. maj 2009, endnu et stort tab for organisationen. Den srilankanske regering har beskyldt LTTE for at forårsage en menneskelig katastrofe ved at anvende civile som skjold i det svindende område under deres kontrol. Med De Tamilske Tigre på randen af nederlag er lederen Velupillai Prabhakarans, skæbne fortsat usikker. Den 12. maj 2009 rapporterede BBC, at LTTE nu klamrer sig til et landområde på omkring tre tusinde fire hundrede m² nær byen Mullaitivu, hvilket er omtrent det samme område som Central Park i New York.

FN's generalsekretær Ban Ki Moon appellerede samme dag til LTTE om, at børn ikke bør holdes som gidsler eller rekrutteres som børnesoldater. Claude Heller, formand for FN's Sikkerhedsråd, sagde "Vi kræver, at LTTE straks nedlægger våbnene, afstår fra terror, tillader en FN-støttet evakuering af de resterende civile i konfliktområdet og tilslutter sig den politiske proces". Rådets formand, talte på vegne af de 15 medlemmer. Han sagde også, at de »kraftigt fordømte De Tamilske Tigre, som terroristorganisation for brug af civile som menneskelige skjolde og for ikke at tillade disse at forlade området«. Den 13. maj 2009 fordømte FN's Sikkerhedsråd den oprørske De Tamilske Tigres organisation igen og fordømte dens brug af civile som menneskelige skjolde, og opfordrede den til at anerkende regeringens legitime ret til for at bekæmpe terrorisme ved at nedlægge våbnene og gør det muligt for titusindvis af civile til at forlade konfliktområdet. Den 14. maj 2009 sagde Amin Awad, en FN-repræsentant for Sri Lanka, at 6.000 civile var flygtet eller prøvede at flygte, men at De Tamilske Tigre skød på dem for at forhindre dem i at flygte.

Sri Lankas præsident, Mahinda Rajapaksa, erklærede den 16. maj 2009 militær sejr over De Tamilske Tigre efter seksogtyve års konflikt. Samme dag blev oprørerne for første gang i deres lange kamp mod den srilankanske regering tilbudt, at nedlægge deres våben til gengæld for en garanti om sikkerhed. Sri Lankas minister Mahinda Samarasinghe, katastrofehjælp og menneskerettighedsaktivist, erklærede »Den militære fase er overstået. De Tamilske Tigre er blevet militært besejret. Nu er den største redningsaktion af gidsler i verden afsluttet. Siden 20. april er 179.000 gidsler blevet reddet."

Den 17. maj 2009 erkendte oprørernes officielle talsmand, Selvarasa Pathmanathan, nederlaget i en e-mail meddelelse: "Denne kamp har nået sin bitre ende". Flere oprørere begik selvmord, da de blev omringet. Den 18. maj blev det bekræftet, at oprørslederen Velupillai Prabhakaran var blevet dræbt sammen med flere andre højtstående tamilske embedsmænd. Statsdrevne tv afbrød sine regelmæssige programmer og regeringens informationsafdeling sendte SMS til mobiltelefoner over hele landet med nyheden.

Peer Høegh-Guldberg